

## Hồi 310

### Bất bại chi địa

Yến Phi đứng bên bờ Tứ Thủy, dõi mắt quan sát vùng bình nguyên bên kia sông.

Vượt qua dòng Tứ Thủy phân cách Biên Hoang với thế giới thiên nhiên bên ngoài đối với chàng có một ý nghĩa vô cùng sâu sắc. Mới năm mươi ngày trước đây chàng còn vượt sông trở về Biên Hoang, trải qua những biến hóa nghiêng trời lệch đất, mất đi Biên Hoang, rơi vào thời khắc đen tối nhất của cuộc đời, rồi cũng chính trong lúc ấy, chàng đã sáng tạo lên câu chuyện thần thoại của võ lâm, giết chết Trúc Pháp Khánh trong khi thân lâm tuyệt cảnh, hoàn thành lời hứa với Tạ An, xoay chuyển cục diện, mở ra con đường thắng lợi giành lại Biên Hoang lần thứ hai.

Giờ đây tất cả lại nằm trong tầm khống chế của chàng, cảm giác thống khổ và khoái lạc ấy, quả thật vô cùng khó hình dung.

Mỗi một Hoang nhân đều có thể cảm nhận một cách sâu sắc cảm giác đau khổ khi mất đi gia nghiệp gắn bó, cảm giác khoái lạc khi giành lại những gì của mình, nên họ vô cùng trân trọng thành quả trước mắt.

Yến Phi giờ đây không còn là Yến Phi lần trước vượt sông trở về Biên Hoang nữa, Mật lệnh Tiên Môn đã khiến chàng có một cảm nhận hoàn toàn mới mẻ về cuộc sống và ái tình.

Đối mặt với dòng sông cuộn chảy, lòng chàng không khỏi dâng lên một nỗi cảm khái bồi hồi.

Yến Phi hú một tiếng dài như để phát tiết hào tình tráng khí ẩn sâu trong lòng, kế đó ném cành cây trên tay xuống nước, tung mình phóng vút lên, rồi điểm chân xuống cành cây đang trôi lững lờ trên mặt nước mượn chút lực, để vọt lên lần nữa sau đó hạ thân xuống bờ đối diện, thoát cái đã biến mất trong màn đêm đen thẫm.

oOo

Lưu Dụ vừa mở mắt ra thì dáng người yếu điệu của Giang Văn Thanh đã xuất hiện trước mặt gã. Nàng lao như bay về phía gã, trên người khoác một tay nải nhỏ.

Gã thâm tưởng tượng ra cảnh cùng giai nhân ngồi bên bờ Dĩnh Thủy thổ lộ tâm tình, nhưng lại không thể không cố kìm nén xung động ấy, trong lòng mâu thuẫn đến cực điểm.

Lời cảnh cáo của Đồ Phụng Tam có lý hay không thì gã cũng không rõ. Có điều bản thân gã cũng cảm thấy trong lúc này gã tuyệt đối không nên có thêm bất cứ gánh nặng tình cảm nào nữa. Kết cục bi thảm nhục nhã của Vương Đạm Chân đã để lại trong tim gã một vết thương mãi mãi không bao giờ liền sẹo, giờ nếu thêm một vết thương nữa thì e rằng gã khó mà chịu đựng nổi.

Lưu Dụ bật dậy gọi: "Văn Thanh!".

Giang Văn Thanh dừng lại trước mặt gã, chỉ xém chút nữa là cả thân hình mềm mại đã lao vào lòng Lưu Dụ. Không biết là vì chạy gấp quá hay vì đại tiểu thư nàng quá căng thẳng mà gò ngực nàng cứ không ngừng phập phồng nhẹ nhẹ. Giang Văn Thanh ngược mắt lên nhìn gã, giọng nói pha chút giận hờn nũng nịu: "Sao đột nhiên lại đi như vậy, lưu lại thêm một đêm cũng không được à?".

Lưu Dụ phát giác ra tay mình đã đặt lên đôi vai nhỏ nhắn của nàng, chỉ thấy thân thể Giang Văn Thanh mềm nhũn như không có xương, làn da mát lạnh đầy sức sống và hơi thở như lan như huệ của nàng phả nhẹ vào mặt.

Gã cúi mình xuống sát vành tai xinh xắn của giai nhân, thấp giọng nói: "Chúng ta ra bờ sông ngồi xuống được không?".

Giang Văn Thanh cúi đầu xấu hổ, khẽ gật đầu biểu thị đồng ý. Nhìn dáng vẻ của nàng lúc này, quả thật không ai dám tin đây lại là một vị nhất bang chi chủ.

Lưu Dụ buông tay, kéo nàng đến bờ sông ngồi xuống, sánh vai nhìn dòng Dĩnh Thủy chảy dưới chân.

Gió xuân từ bờ đối diện thổi tới làm y phục hai người bay lên nhẹ nhẹ.

Lưu Dụ nói: "Lần này ta về Quảng Lăng hung sát còn chưa biết thế nào, Văn Thanh phải bảo trọng, đề phòng những thủ đoạn bỉ ổi của địch nhân".

Giang Văn Thanh đưa mắt nhìn gã, hân hoan nói: "Ngài phúc lớn mệnh lớn, chẳng ai làm gì được đâu! Huống hồ trong Bắc Phủ Bình cũng có rất nhiều huynh đệ theo ủng hộ ngài cơ mà!".

Lưu Dụ thâm nhủ có lẽ Giang Văn Thanh cũng tin chắc mười mươi gã chính là chân mệnh thiên tử, cũng chính vì nguyên nhân này mà gã không thể tiết lộ chân tướng, hại nàng thêm một phen lo lắng.

Nghĩ đoạn, gã bèn nói: “Hy vọng là vậy! Sau khi ta đi, Văn Thanh hãy hợp tác với Đồ Phụng Tam, người này tuyệt đối có thể tin tưởng được”.

Giang Văn Thanh mỉm cười nói: “Chuyện Lưu gia đã dặn dò Văn Thanh nào dám không tuân. Chúng ta sẽ nhờ quan hệ của Khổng lão đại để giữ liên lạc với huynh. Nếu Bắc Phủ binh không thể dung chứa ngài thì cứ về Biên Hoang Tập đi! Đâu phải chỉ có một con đường?”.

Lưu Dụ trầm giọng nói: “Tuy chúng ta ở hai nơi xa cách, vạn nhất có gì xảy ra thì nước xa cũng khó lòng mà cứu lửa gần, song nàng cũng vẫn có thể giúp ta một phần sức lực hòng tăng thêm thanh thế”.

Giang Văn Thanh mừng rỡ nói: “Văn Thanh có thể giúp gì cho Lưu gia đây?”.

Lưu Dụ nói: “Chính là liên kết chặt chẽ với Khổng lão đại, trở thành bạn làm ăn với y. Biên Hoang Tập vẫn cần một thời gian dài nữa mới khôi phục hoàn toàn được, cũng may chúng ta đoạt được trong tay địch nhân một số lượng lớn chiến mã thượng đẳng, mà phương Nam thì lại đang cực kỳ thiếu chiến mã. Chúng ta hãy lợi dụng số ngựa này để mua một món nợ ân tình của Khổng lão đại, cung cấp chiến mã cho y chỉ bằng nửa giá trước kia để y kiếm được một món lợi lớn, như vậy tự nhiên họ Khổng đó sẽ phải ăn nói lại với chúng ta. Y là nhân vật có máu mặt, lại có quan hệ rất chặt chẽ với Bắc Phủ binh, việc y có đứng về phía ta hay không ảnh hưởng rất lớn đến thành bại sau này”.

Giang Văn Thanh nói: “Giờ Biên Hoang đã khác trước rồi, phải được Nghị hội đồng ý thì mới có thể bán một phần chiến mã với giá ưu đãi cho Khổng lão đại được”.

Lưu Dụ gật đầu: “Nàng, Trình công và lão Phí đã chiếm ba ghế rồi, chỉ cần bảo Đồ Phụng Tam đây là ý của ta, y sẽ phụ trách thuyết phục những người còn lại, mọi người ai cũng hiểu chuyện, lại biết nghĩ cho đại cục, nên chuyện này cũng dễ thông qua thôi”.

Giang Văn Thanh tinh nghịch nói: “Đúng rồi! Ý của Lưu gia có ai mà dám không nghe chứ?”.

Lưu Dụ cười khố nói: “Đừng gọi ta là Lưu gia nợ, Lưu gia kia nữa được không, nghe mà cứ rồn hết cả gai ốc”.

Giang Văn Thanh bật cười khúc khích, lườm gã một cái nói: “Người ta không gọi là Lưu gia thì gọi là gì bây giờ? Lẽ nào cứ gọi là Lưu huynh như lúc mới gặp nhau à?”.

Lưu Dụ cảm thấy tim mình như đập nhanh gấp bội, mỗi khi Giang Văn Thanh lộ ra vẻ ỡng ẹo của nữ nhi, gã đều có cảm giác như đang chìm đắm vào đầm lầy không thể nhấc chân lên. Có điều thử hỏi có nam nhân nào nhìn thấy bộ dạng yếu kiều này của nàng mà không động lòng cho được cơ chứ?”.

Rồi gã lại nhớ đến tình cảnh lúc mới gặp Vương Đạm Chân ở Tạ phủ, lúc ấy Vương Đạm Chân đối với gã là tiên nữ ở trời cao, chỉ có thể từ xa ngấm nhìn mà không thể bày tỏ lòng ngưỡng mộ, vì gã sợ nàng coi thường mình, cười Lưu Dụ gã là cóc ghẻ muốn ăn thịt thiên nga.

Lúc đó có nghĩ thế nào gã cũng không thể tưởng tượng mình và mỹ nữ tuyệt thế của cao môn vọng tộc Kiến Khang ấy lại có một đoạn tình ái đau khổ và bi thảm như vậy.

Nghĩ tới đây, tim Lưu Dụ như thắt lại.

Giang Văn Thanh khẽ đẩy nhẹ gã một cái thúc giục: “Mau nói đi! Gọi ngài là gì bây giờ?”.

Lưu Dụ cố nén bi thương trong lòng, mỉm cười nói: “Gọi ta là Lưu đại ca đi được không?”.

Giang Văn Thanh then thùng cúi đầu, nhẹ giọng gọi: “Lưu đại ca!”.

Một luồng máu nóng xộc thẳng lên não Lưu Dụ, trái tim gã cũng suýt chút nữa là chảy ra thành nước, đột nhiên không nói nên lời. Nếu vẫn còn chưa nhận ra tình ý của Giang Văn Thanh với mình thì Lưu Dụ gã sau này chắc không cần phải lăn lộn tình trường làm gì nữa.

Giang Văn Thanh đưa mắt nhìn gã, dịu dàng hỏi “Tại sao lại không nói gì vậy? Muội gọi khó nghe lắm à?”.

Lưu Dụ lắc đầu gượng cười, nói một câu “Đương nhiên là dễ nghe rồi”, đoạn đột nhiên tư lự thở dài: “Muội còn nhớ ngày chúng ta gặp nạn phải chạy đến Thọ Dương, rồi nghe tin Yến Phi giết chết Trúc Pháp Khánh không?”.

Giang Văn Thanh chìm đắm vào hồi ức, thở ra nhẹ nhẹ nói: “Muội dường như có chút hồ đồ lẫn lộn rồi! Dường như mới bị kẻ khác chiếm mất Biên Hoang Tập hôm qua, hôm nay lại giành lại về tay vậy, cảm giác cổ quái lại thường”.

Lưu Dụ trầm giọng nói: “Ký ức của con người thần kỳ như vậy đấy, có một số chuyện muội sẽ khắc cốt ghi tâm, nhưng có một số chuyện lại nhạt dần theo năm tháng. Có điều những chuyện xảy ra trước kia đã trở thành quá khứ cả rồi, quan trọng nhất là phải nắm bắt

tương lai thế nào. Con đường này không hề dễ đi, nhưng chúng ta sẽ nắm tay đi từng bước đến tận cùng, không ai có thể cản được cả”.

Nói đoạn liền đứng lên.

Giang Văn Thanh cũng đứng lên theo gã, đôi mắt đẹp sáng bừng lên trong bóng tối, nàng trân trọng khoác tay nải lên vai Lưu Dụ, nhẹ nhàng nói: “Sống trở về gặp muội, không có huynh muội sẽ mất đi lòng tin và ý chí để tiếp tục sống trên đời”.

oOo

Thác Bạt Khuê và một đám tướng lĩnh thúc ngựa phóng lên một ngọn núi nhỏ phía đông nam Thịnh Lạc, phóng mắt nhìn khắp xung quanh dưới ánh ban mai chan hòa rực rỡ.

Thân binh đều đứng dưới chân núi canh phòng, chỉ có những mưu thần và tướng lĩnh được y tín nhiệm nhất như Trương Tôn Tung, Thúc Tôn Tấn Lạc, Trương Cỗ, Hứa Khiêm, Trương Tôn Đạo Sinh mới theo lên đỉnh núi.

Thác Bạt Khuê hỏi: “Tất cả đã sắp xếp ổn thỏa chưa?”.

Trương Tôn Tung gật đầu nói: “Mọi chuyện đã xong, bất cứ lúc nào cũng có thể khởi hành, xin tộc chủ cho biết lần này chúng ta sẽ thiên di đến đâu?”.

Thác Bạt Khuê không trả lời, chỉ mỉm cười nói: “Nếu đổi lại là người Hán, biết rõ không dung cách này không được, nhưng họ vẫn sẽ sống chết không chịu bỏ đi, đó là vì đất đai chính là tài sản của họ, người có thể đi, nhưng đất thì không thể di dời. Vì vậy cho đến nay Thác Bạt tộc chúng ta vẫn chưa thoát khỏi phương thức sống dựa vào thủy thảo, nói đi là đi. Lần này cứ coi như một lần di chuyển bình thường thôi”.

Chúng tướng đều gật đầu vâng dạ.

Rõ ràng hôm nay tâm tình Thác Bạt Khuê rất tốt, y lại cười cười nói tiếp: “Ta vẫn chưa nói lần này sẽ thiên di đến đâu, đó là vì Thác Bạt bộ vẫn chỉ là một liên minh bộ lạc, các tộc trưởng khác tuy coi ta là tộc chủ, nhưng nếu để Mộ Dung Thùy uy hiếp thì rất khó bảo đảm một người trong số họ sẽ không bán đứng chúng ta, vì vậy trước khi vào đại thảo nguyên phía Bắc, hành tung cần phải tuyệt đối bảo mật. Đoạn đường đầu tiên cần phải chia ra làm nhiều hướng khác nhau, khiến địch nhân không đoán ra chúng ta sẽ di chuyển tới đâu. Sau khi vào thảo nguyên mệnh mệnh vô bờ rồi thì chúng ta không cần sợ bất cứ kẻ nào truy

tung hay phục kích nữa. Hừ! Ở Tái bắc có kẻ nào dám khiêu chiến với Thác Bạt Khuê ta nữa chứ?”.

Chúng nhân lại đồng thanh khen phải.

Thác Bạt Khuê bật cười ha hả, gương mặt toát lên khí phách ngạo thị thiên hạ, giọng nói thập phần quyết đoán: “Sau giờ Ngọ chúng ta sẽ lập tức khởi trình, điểm đến là Sắc Lặc thảo nguyên ở phía đông Thịnh Lạc, phía đông bắc Ngưu Xuyên”.

Trưởng Tôn Đạo Sinh ngạc nhiên thốt lên: “Sắc Lặc thảo nguyên cách đây cả ngàn dặm, không phải hơi xa sao?”.

Thác Bạt Khuê ung dung nói: “Chỉ có vậy tám vạn kỵ binh của Mộ Dung Bảo mới không thể tìm được đại quân chủ lực của ta, lúc ấy hấn vừa không thể tiến quân, mà lui binh thì lại không cam tâm. Tình cảnh tiến thoái lưỡng nan này chính là một phần lễ kiến diện mà Thác Bạt Khuê này chuẩn bị cho hấn đó”.

Trương Cồn không hiểu hỏi: “Tộc chủ không phải đã nhắc đi nhắc lại nhiều lần đây là cơ hội duy nhất để làm lung lay căn cơ Yên Quốc sao? Nếu Mộ Dung Bảo biết khó mà lui, tiền đường thu phục cả Bình Thành lẫn Nhân Môn thì chúng ta chẳng phải đã mất đi cơ hội ngàn năm có một rồi sao?”.

Thác Bạt Khuê đầy tự tin nói: “Hai vạn năm ngàn chiến sĩ của ta chỉ cần để lại hai ngàn ở đây, có điều phải là những người tinh nhuệ nhất, tất cả phải là cao thủ xạ kỵ thuộc hàng nhất đẳng, thân kinh bách chiến, một chọi được mười”.

Lần này thì cả Thúc Tôn Tấn Lạc cũng không khỏi chau mày, không hiểu hỏi: “Bất luận là hai ngàn người này có anh dũng thiện chiến thế nào đi chăng nữa thì cùng lắm cũng chỉ có thể quấy nhiễu được chúng một chút, nếu có gì bất trắc thì hậu quả sẽ là toàn quân bị tiêu diệt đó. Xin tộc chủ nghĩ lại”.

Thác Bạt Khuê mỉm cười nói: “Đây chỉ là một phần nhỏ trong toàn bộ sách lược của ta thôi, hai ngàn chiến sĩ này không phải để khiêu chiến với tám vạn tinh kỵ của Mộ Dung Bảo, mà chỉ chọc cho tên tiểu tử háo thắng vô tri ấy tức điên lên và giám thị quân địch mà thôi. Cánh quân này sẽ do ta đích thân chỉ huy, Đạo Sinh làm phó, ta phải khiến cho Mộ Dung Bảo nếm thử mùi vị sập bẫy là thế nào”.

Ngưng lại một chút rồi tiếp lời: “Lần này số tộc nhân thiên di về phương Bắc lên đến mười vạn người, gia súc có cả trăm vạn, cần phải có đủ quân lực bảo vệ để tránh những kẻ dị tâm thừa cơ lợi dụng, đặc biệt phải cẩn trọng người Nhu Nhiên đánh trộm, chuyện này

giao cho Trưởng Tôn Tung chỉ huy, người hãy xuất lĩnh hai vạn ba ngàn quân phụ trách bảo vệ an toàn dọc đường”.

Trưởng Tôn Tung chán ngán gật đầu nhận lệnh, nhưng chỉ nhìn thần sắc cũng biết trong lòng gã chẳng hề muốn vậy.

Thác Bạt Khuê ung dung nói tiếp: “Tất cả đều chỉ là kế dụ địch để khiến Mộ Dung Bảo ngỡ là chúng ta không dám tiếp chiến, sự thực thì cánh quân chủ lực này tuy ở xa ngàn dặm, nhưng chỉ cần dọc đường đổi ngựa ba lần thì sẽ có thể trở lại trong ba ngày mà vẫn không hề mất đi năng lực tác chiến. Khi Mộ Dung Bảo không chịu được nữa, để lộ ý muốn lui binh, các người sẽ ngày đêm không nghỉ trở lại đây chớp lấy thời cơ. Hừ! Các người tưởng ta chịu bỏ qua cho Mộ Dung Bảo dễ thế sao?”.

Chúng tướng nghe vậy đều phấn chấn tinh thần, giờ mới biết Thác Bạt Khuê đã có một sách lược hoàn chỉnh.

Thác Bạt Khuê lại phân phó Trương Cỗn: “Người phụ trách dùng phong hỏa báo tin cho quân chủ lực, khi khói nổi lên, sẽ là lúc chúng ta phản kích”.

Chúng tướng gật đầu dạ vang, sĩ khí bốc cao ngàn ngút.

Kế này của Thác Bạt Khuê quả là không chút sơ hở, Mộ Dung Bảo lao sư viễn chinh, lại không tìm thấy quân chủ lực của địch nhân đâu, thế nào cũng không thể ở mãi tại đây vừa tốn thời gian vừa tốn lương thảo. Khi hấn lui binh, vì tưởng rằng quân chủ lực của Thác Bạt Khuê vẫn còn ở xa ngàn dặm nên ắt sẽ lơ là phòng bị, hơn nữa quân tâm lại tản mạn, người người đều chỉ muốn về nhà cho nhanh, đây chính là thời cơ tốt nhất để đột kích bọn chúng.

Sự thực thì quân của Thác Bạt Khuê đã ở thế bất bại, tệ nhất thì cũng chỉ để cho Mộ Dung Bảo và quân của hấn an toàn triệt thoái, lấy lại hai trọng trấn Bình Thành và Nhận Môn.

Hứa Khiêm nói: “Chúng ta phải xử trí Thịnh Lạc thế nào?”.

Thác Bạt Khuê hờ hững như không nói: “Thieu hủy đi”.

Người người đều hết sức ngạc nhiên..

Thác Bạt Khuê nói: “Trong tình hình hiện nay, Thịnh Lạc còn giữ được không? Cho dù chúng ta không thieu hủy nó thì Mộ Dung Bảo cũng sẽ hủy nó đi để tiết hận. Hiện giờ Mộ Dung Bảo vượt đường xa đến đây, thấy Thịnh Lạc chỉ còn là một ngôi thành hoang phế, chắc chắn sẽ nổi giận lôi đình, đám thủ hạ dưới trướng cũng cực kỳ chán nản. Để đạt được mục đích, hủy đi một Thịnh Lạc thì cũng đáng thôi”.

Chúng nhân đều lấy làm chấn động, thủ đoạn của Thác Bạt Khuê quả là ngoài sức tưởng tượng, nguy dị khó lường.

Song mục Thác Bạt Khuê sang rực lên, ánh mắt hướng về dòng Đại Hà phía xa xa, trầm giọng nói tiếp: “Sau khi đánh bại Mộ Dung Bảo chúng ta sẽ đánh đến Bình Thành, uy hiếp Trung Sơn, khi không còn lựa chọn nào khác, Mộ Dung Thùy sẽ phải đích thân xuất chinh đối phó chúng ta”.

Kế đó y liền nở một nụ cười lãnh khốc, nói: “Người có lúc này lúc khác, Mộ Dung Thùy sẽ nhận ra mình đã để lỡ mất cơ hội đánh bại ta. Hừ! Chỉ cần Mộ Dung Thùy phải nuốt hận dưới tay ta, thử hỏi ở phương Bắc này có kẻ nào dám đối kháng với Thác Bạt Khuê ta đây nữa?”.

Rồi lại hỏi: “Có tin tức gì ở Biên Hoang chưa?”.

Trương Cồn lắc đầu đáp: “Theo tin cuối cùng chúng ta nhận được thì đại quân Hoang nhân đã chia làm nhiều đường tiến về Biên Hoang Tập, chiến sự chắc vẫn đang trong giai đoạn nóng bỏng”.

Thác Bạt Khuê chậm chậm lắc đầu nói: “Có lẽ thắng bại phân minh rồi, Hoang nhân căn bản không đủ năng lực để đánh một trận kéo dài nhiều ngày. Ta rất rõ Lưu Dự là người thế nào, thêm nữa gã còn có huynh đệ Yến Phi của ta giúp sức, chắc hẳn sẽ đánh bại liên quân Lương Hồ Kinh Châu trong thời gian ngắn, đoạt lại Biên Hoang Tập về tay, đồng thời giáo huấn cho hai tên tiểu vô lại Diêu Hưng và Mộ Dung Lâm kia một trận”.

Chúng nhân đều lặng im không nói gì.

Sự tồn vong của Biên Hoang Tập ảnh hưởng rất lớn đến thành bại của họ, nếu như Biên Hoang Tập lọt vào tay Mộ Dung Thùy trong thời gian dài, vậy thì cho dù có đánh bại Mộ Dung Bảo, thì phần thắng của họ cũng giảm đi đáng kể vì đã mất đi sự ủng hộ từ phía Biên Hoang Tập, lại phải lo trước ngó sau sợ địch nhân tập kích.

Thác Bạt Khuê thở hắt ra một hơi, vui vẻ nói: “Nếu ta đoán không lầm, có lẽ Yến Phi đã lên đường tới đây rồi, ta lại sắp được kể vai tác chiến với hảo huynh đệ của mình rồi!”.

Chúng nhân đều không biết nên đối đáp với y thế nào, vì Yến Phi có đến kịp hay không thì phải xem đại quân Hoang nhân có làm nên được kỳ tích đoạt lại Biên Hoang Tập trong thời gian ngắn như Thác Bạt Khuê tưởng tượng hay không.

Thác Bạt Khuê ngửa mặt nhìn trời cao, trong lòng kích động khôn cùng.

Trận chiến này chính là để giải quyết mâu thuẫn giữa các bộ tộc Tiên Ti. Sau đời Đông Hán, người Tiên Ti vì bị người Hung Nô ở thảo nguyên Mạc Nam uy hiếp nên đã dần dần

thành lập một liên minh bộ lạc. Những bộ lạc khác nhau này hợp phân vô thường, mỗi bộ tộc đều phát triển theo những hướng khác nhau. Mộ Dung bộ vì ở gần Liêu Đông và U Châu, chịu ảnh hưởng của người Hán từ rất sớm nên đã vượt lên trước tiên, đầu thời Đông Tấn đã kiến lập Yên quốc, tuy về sau bị Phù Kiên tiêu diệt, nhưng thế lực vẫn còn. Về sau đế quốc Phù Tần sụp đổ, hai thế lực của Mộ Dung bộ lập tức quật khởi. Mộ Dung Thùy và Mộ Dung Vĩnh đến giờ vẫn đang tranh giành xem ai mới là người chủ sự của Mộ Dung Tiên Ti.

Ngoài Mộ Dung bộ ra thì tổ tiên Thác Bạt bộ của y là bộ tộc lớn mạnh nhất tộc Tiên Ti, đến đời tổ phụ Thác Bạt Khuê thì đã lập nên nước Đại, uy danh càng vang lừng cả tái ngoại.

Có điều đến tận ngày nay, Thác Bạt bộ và các bộ lạc Tiên Ti lân cận vẫn chỉ là liên minh bộ lạc, bất cứ lúc nào các bộ lạc hữu hảo cũng có thể trở mũi giáo lại tấn công y.

Thế nhưng chỉ cần đánh bại được Mộ Dung Bảo, toàn bộ tình thế sẽ đổi ngược, lúc ấy y sẽ không cần lo lắng trước sau, mà có thể vượt qua Trường Thành, lấy Bình Thành và Nhận Môn làm căn cứ địa, triển khai bá nghiệp ở Trung Nguyên, toàn lực quyết một trận tử chiến với Mộ Dung Thùy để quyết định xem ai là Bắc phương chi chủ.

- o O o -